

Като казалъ това, Бекиръ гордо излѣзълъ. А слугитѣ останали около празния тасъ, безъ да могатъ да разбератъ Бекировата мждрость.

Прев. Е. Кювлиевъ.

Стояхъ на края на улицата подъ зеленитѣ дървета и гледахъ играещитѣ въвху пѣска деца. Смѣхътъ имъ пронизваше въздуха, като звукъ отъ сребърни звънчета. Бѣлитѣ имъ дрешки леко се развѣваха отъ вѣтъра и дългитѣ имъ златисти коси свободно се овиваха около раменетѣ имъ.

Въ близката вила живѣеха родителитѣ на тѣзи деца. И всѣка сутринь, когато азъ седѣхъ подъ зеленитѣ дървета и слушахъ пѣсенята на птичкитѣ; когато надъ върховетѣ на дърветата пълзѣха бѣли пролѣтни облаци и слънцето цѣлуваше препълнената съ животъ земя, азъ всѣкога срещахъ тѣзи щастливи деца въ бѣли дрешки да си играятъ върху жълтия пѣсъкъ. И, като слушахъ тѣхния звънливъ смѣхъ и гледалъ блѣстящитѣ имъ очи, азъ си спомняхъ за своята младостъ, пролѣтнитѣ дни и въ сърцето ми, като утрenni звукове се пробуждаха копнежи и съживления. . .

Но изведнажъ азъ видѣхъ единъ прегърбенъ човѣкъ съ скжсани дрехи, който съ насълзени очи обикаляше всички скамейки и молѣше за помощъ. Всѣки пжтъ азъ срещахъ много такива нещастници и тѣхното препълнено съ скръбъ лице и нисгурни движения събуждаха въ мене съжаления. Въ джеба си имахъ само нѣколко лева. Когато просякатъ се приближи къмъ моята скамейка, азъ дадохъ видъ, че нѣмамъ желание да му дамъ нѣщо. Но просякътъ се изправи предъ мене и азъ видѣхъ, че устнитѣ му потрепераха болезнено.

— Съжалете! Не ме отстранявайте безъ помощъ. . . Азъ не искамъ за менъ. Сжщо не и за да изпия тѣзи пари. Азъ искамъ за своето дете, което вече три дни лежи мъртво безъ ков-